

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka v právní věci

žalobkyně: **S.-M.-M. s. r. o.**, IČ X
sídlem X

zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční nám. 2588/14, 158 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. 8818/19/5300-21442-700225,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. 8818/19/5300-21442-700225, a rozhodnutí Finančního úřadu v Mladé Boleslavi ze dne 22. 11. 2010, č. j. 151577/10/04891220323, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jakuba Hajdučíka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Mladé Boleslavi (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 11. 2010, č. j. 151577/10/04891220323, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že prvostupňovým rozhodnutím vyměřenou daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) ve výši nadměrného odpočtu 418 235 Kč zvýšil na nadměrný odpočet ve výši 835 789 Kč.

2. Žalobkyně namítá, že uplynula prekluzivní lhůta pro stanovení daně, přičemž podrobně popisuje průběh řízení a dospívá k závěru, že poslední den lhůty k vyměření daně připadl na 15. 11. 2018. Napadené rozhodnutí však bylo žalobkyni doručeno dne 6. 3. 2019, tedy po marném uplynutí prekluzivní lhůty, a je proto nezákonné. Žalobkyně navrhuje zrušit jak napadené rozhodnutí, tak i prvostupňové rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě doručeném dne 16. 4. 2019 sdělil soudu svůj záměr uspokojit žalobkyni postupem podle § 124 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „daňový řád“). V návaznosti na záměr uspokojit žalobkyni stanovil soud žalovanému k vydání nového rozhodnutí lhůtu dvou měsíců do 8. 7. 2019. Nové rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019, č. j. 25024/19/5300-21442-700225, (dále jen „nové rozhodnutí“) bylo žalobkyni doručeno dne 1. 7. 2019. Novým rozhodnutím žalovaný změnil napadené rozhodnutí tak, že prvostupňové rozhodnutí se ruší a odvolací řízení se zastavuje s odkazem na § 111 odst. 6 daňového řádu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že vyhověl námitce žalobkyně, neboť shledal, že lhůta pro stanovení daně uplynula v souladu s § 148 daňového řádu dne 15. 11. 2018. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty.
4. Dne 8. 7. 2019 bylo soudu doručeno vyjádření žalobkyně, v němž uvedla, že novým rozhodnutím uspokojena není a trvá na meritorním projednání věci soudem. Jako důvod žalobkyně uvedla, že kdyby se vyjádřila tak, že uspokojena je, soud by řízení zastavil a žalobkyně by přišla o 1 000 Kč na náhradě nákladů řízení v podobě nevrácené části zaplaceného soudního poplatku. Odkázala přitom na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2018, č. j. 22 Af 16/2018 - 43.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval uplynutí lhůty pro stanovení daně, což bylo i důvodem vydání nového rozhodnutí. Záměrem žalovaného bylo uspokojit tímto postupem žalobkyni, jehož výsledkem je zrušení prvostupňového rozhodnutí, proti němuž žalobkyně rovněž brojila, a současně zastavení odvolacího řízení. Žalovaný má za to, že chování žalobkyně je obstrukční, neboť není zřejmé, čeho hodlá trváním na projednání věci soudem dosáhnout. Za dané situace žalovaný navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího prvostupňového rozhodnutí bez jednání s ohledem na § 76 odst. 1 s. ř. s.
6. V replice žalobkyně uvedla, že se uspokojena necítí, neboť právní stav nastolený novým rozhodnutím může být v budoucnu zvrácen například změnou judikatury v otázce nahlížení na běh lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu a dalším přezkumem napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí soudu jí tak skýtá větší právní jistotu. Dále žalobkyně zopakovala obavu z nevrácení celého soudního poplatku v případě zastavení řízení pro uspokojení žalobce. Žalobkyně trvá na nařízení ústního jednání s ohledem na možnost slyšení ve věci počítání prekluzivní lhůty s tím, že v mezidobí nelze vyloučit změnu judikatury Nejvyššího správního soudu.

7. Jelikož žalobkyně výslovně sdělila soudu, že se postupem žalovaného necítí být uspokojena, nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. Podle věty druhé citovaného ustanovení lze postupovat pouze tehdy, pokud se žalobce nevyjádří ve stanovené lhůtě vůbec. S ohledem na procesní postup žalobkyně tedy zastavení řízení nepřipadá v úvahu a soud pokračuje v řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008 – 70, publikováno pod č. 2130/2010 Sb. NSS). Nové rozhodnutí proto nenabylo právní moci ve smyslu § 62 odst. 5 s. ř. s., a tudíž se nijak nedotklo právních účinků, které nadále vyvolává napadené rozhodnutí. Jsou tak splněny podmínky řízení a jeho přezkoumání soudem je možné.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 5. 8. 2009 přiznání k DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2009, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 837 145 Kč. Správní orgán I. stupně po provedeném vytykáčím řízení vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni vyměřil DPH za příslušné zdaňovací období ve výši nadměrného odpočtu 418 235 Kč. V odůvodnění odkázal na zprávu o výsledku vytykáčím řízení č. j. 135411/10/048933204589 a protokol o ústním jednání č. j. 135417/10/048933204589 (správně 135418). Z nich vyplývá, že správní orgán I. stupně snížil uplatněný nárok na odpočet o částku 418 909,35 Kč (po zaokrouhlení 418 910 Kč) proto, že žalobkyní přijaté zdanitelné plnění nebylo použito pro uskutečnění její ekonomické činnosti, a v části 417 553,50 Kč proto, že žalobkyně neprokázala souvislost přijatých zdanitelných plnění – pořadatelských služeb – s konkrétními uskutečněnými zdanitelnými plněními. Tím došlo k porušení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o DPH“).
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodlo Finanční ředitelství v Praze (dále jen „FŘ v Praze“) rozhodnutím ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6676/11-1300-506589 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“), a to tak, že prvostupňové rozhodnutí změnilo ve stručnosti v tom smyslu, že vyměřená daň se z původní výše nadměrného odpočtu 418 235 Kč změnila na částku 34 576 Kč vlastní daňové povinnosti. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 12. 2. 2013, č. j. 46 Af 7/2012 – 25 (dále jen „první rozsudek“), kterým odvolací rozhodnutí FŘ v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Po vrácení věci soudem rozhodl po změně působnosti orgánů finanční správy již žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013, č. j. 22427/13/5000-14302-700225 (dále jen „druhé odvolací rozhodnutí“), v jehož odůvodnění setrval na předchozím závěru FŘ v Praze a taktéž změnil správním orgánem I. stupně původně vyměřený nadměrný odpočet daně ve výši 418 235 Kč na vlastní daňovou povinnost ve výši 34 576 Kč.
10. Proti druhému odvolacímu rozhodnutí podala žalobkyně znovu správní žalobu ke zdejšímu soudu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 20. 10. 2016, č. j. 47 Af 13/2013 – 22 (dále jen „druhý rozsudek“), jímž bylo i druhé odvolací rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného proti druhému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 264/2016 – 38 (dále jen „kasační rozsudek“). Ve věci žalovaný rozhodl potřeť napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že vyměřená

daň se z původního nadměrného odpočtu 418 235 Kč mění na částku 835 789 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) a s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

13. Jediným žalobním bodem, který žalobkyně uplatnila, je uplynutí lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu. Tato skutečnost ani není mezi stranami sporná, neboť ke stejnému závěru dospěl i žalovaný v novém rozhodnutí. Jelikož však žalobkyně k výzvě soudu sdělila, že postupem žalovaného uspokojena není, musel soud posoudit, zda je žalobní námitka prekluze důvodná. Úvodem soud k otázce prekluze podotýká, že aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla i pod vlivem judikatury Ústavního soudu k závěru, že k prekluzi soud přihlíží z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135, publikovaný pod č. 1851/2009 Sb. NSS, body 17 – 21, či náleznost Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07). Současně platí, že při jejím zjištění soud ve věci rozhoduje bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť jde o vadu řízení před správními orgány, která má za následek nezákonné rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39).
14. V nyní rozhodované věci jde o posouzení počátku a běhu lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období druhého čtvrtletí 2009, tedy v době účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 10. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Je proto také zapotřebí aplikovat přechodná ustanovení daňového řádu. Soud vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.
17. Podle § 264 odst. 3 daňového řádu pro posouzení běhu a délky lhůty, která započala podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona postupuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu, jež je jí svou povahou a účelem nejbližší; tato lhůta neskončí dříve než v den, ve který by končila podle dosavadních právních předpisů.

18. Podle § 264 odst. 4 daňového řádu běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavení běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Právní úprava délky, běhu, stavení a přerušení lhůty pro stanovení daně je s účinností od 1. 1. 2011 obsažena v § 148 daňového řádu. Předchozí daňové řízení bylo vedeno ve vztahu ke zdaňovacímu období stanovenému podle § 99 odst. 1 zákona o DPH, kterým bylo druhé čtvrtletí roku 2009. V souladu s § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků lhůta pro stanovení daně počala běžet dne 30. 6. 2009. V souladu s § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků byl běh lhůty pro stanovení daně přerušen výzvou k odstranění pochybností ze dne 6. 8. 2009, č. j. 107379/09/048912203023, která byla žalobkyni doručena dne 17. 8. 2009. V souladu s tímž ustanovením zákona o správě daní a poplatků počala běžet tříletá lhůta znovu od 31. 12. 2009 a měla skončit 31. 12. 2012. Vlivem několikerého rozhodování odvolacích orgánů a správních soudů však docházelo opakovaně k jejímu stavení a prodlužování. Doručení prvostupňového rozhodnutí žalobkyni vliv na běh lhůty pro stanovení daně nemělo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 2 Afs 52/2005 – 94, publikované pod č. 953/2006 Sb. NSS).
20. Úkonem, který měl vliv na běh lhůty pro stanovení daně, bylo doručení prvního odvolacího rozhodnutí žalobkyni dne 4. 1. 2012, již za účinnosti daňového řádu. V důsledku toho došlo v souladu s ustanovením § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu a § 264 odst. 4 daňového řádu k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok, tedy do 31. 12. 2013. První odvolací rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou, která došla soudu dne 2. 3. 2012, a soud o ní rozhodl prvním rozsudkem, který nabyl právní moci dne 22. 2. 2013. V souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu došlo k přerušení běhu lhůty pro stanovení daně po dobu soudního řízení, tedy po dobu 358 dní. Nový konec lhůty tak připadl na den 24. 12. 2014. Druhé odvolací rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 9. 2013, avšak nemělo vliv na běh lhůty pro stanovení daně, neboť k němu nedošlo v posledních dvanácti měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně [srov. ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu].
21. I druhé odvolací rozhodnutí napadla žalobkyně správní žalobou doručenou soudu dne 6. 11. 2013, o níž soud rozhodl druhým rozsudkem, který nabyl právní moci dne 24. 10. 2016. V souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu došlo k přerušení běhu lhůty pro stanovení daně po dobu soudního řízení, tedy po dobu 1084 dní. Nový konec lhůty pro stanovení daně tak připadl na den 12. 12. 2017. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dne 4. 11. 2016 kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 264/2016 – 38, který nabyl právní moci dne 10. 10. 2017. V souladu s ustanovením § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu došlo k přerušení běhu lhůty pro stanovení daně po dobu řízení o

kasační stížnosti, tedy po dobu 341 dní (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011 – 78, publikované pod č. 2746/2013 Sb. NSS). Nový konec lhůty pro stanovení daně tak připadl na den 18. 11. 2018. V této lhůtě žalovaný ve věci pravomocně nerozhodl a ze správního spisu neplyne, že by nastala jiná právní skutečnost, která by běh lhůty pro stanovení daně přerušila či stavila, přičemž ani žalovaný netvrdí opak.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. Soud tak dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož námitka uplynutí lhůty pro stanovení daně je důvodná a daň již nelze stanovit, přistoupil soud i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť shora uvedené závěry plně dopadají i na ně. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Jako *obiter dictum* nad rámec povinného odůvodnění soud uvádí, že věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, protože mu to ukládá soudní řád správní. Po vrácení věci soudem žalovaný daňové řízení zastaví.
24. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 11 228 Kč (3 000 + 8 228). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jakuba Hajdučíka (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
25. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů za úkon právní služby, spočívající v podání repliky k vyjádření žalovaného, neboť jej nepovažuje za účelně vynaložený. Žalovaný prakticky bezprostředně po podání žaloby reagoval návrhem na uspokojení žalobkyně postupem podle § 62 s. ř. s. V novém rozhodnutí plně uznal argumentaci žalobkyně a změnil napadené rozhodnutí tak, že prvostupňové rozhodnutí se ruší a odvolací řízení se zastavuje. Žalovaný tedy nemohl žalobkyni vyhovět více, než činí soud tímto rozsudkem. Nedůvodný je rovněž poukaz na to, že by žalobkyně při zastavení řízení z tohoto důvodu přišla o 1 000 Kč na nevrácené části soudního poplatku, neboť oněch 1 000 Kč by jí bylo uhrazeno žalovaným v rámci náhrady nákladů řízení (srov. § 60 odst. 3 větu druhou s. ř. s.). Lze přisvědčit žalobkyni v tom, že zrušení napadeného

rozhodnutí soudem jí s ohledem na znění § 121 odst. 2 daňového řádu skýtá větší právní jistotu do budoucna, nicméně úvaha o možném následném nařízení přezkumu nového rozhodnutí zůstává v rovině čirých spekulací. Pro účely posouzení účelnosti nákladů je rozhodující, že replika žalobkyně již nic nového pro posouzení věci nepřinesla a uložit žalovanému úhradu i tohoto úkonu právní služby se soudu nejví s přihlédnutím ke všem okolnostem případu jako spravedlivé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu